

Arrest

nr. 93 182 van 10 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE VRIES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die voorheen over een C-kaart beschikte, werd op 19 december 2008 van ambtswege afgevoerd.

1.2. Op 16 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, nadat hij op de hoogte was gesteld van het feit dat verzoeker op 29 mei 2012 werd opgesloten in de gevangenis en dat hij op korte termijn zou worden vrijgesteld, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 27 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [V. D.], attaché.

wordt aan de genaamde [A. D. S.], [...] die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 03.09.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3. 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. [...]”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De administratieve beslissing dient met redenen [...] omkleed te worden, ze moet duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig gemotiveerd worden en de motivering afdoende dient te zijn.

Wat de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bespreking van het middel blijkt echter dat verzoeker het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht

aanvoert. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat, gelet op bovenvermelde artikels, niet akkoord met volgend onderdeel:
'De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels".

In casu gaat het over één strafrechtelijke veroordeling, waarbij onmiddellijk dient te worden opgemerkt dat deze veroordeling zeker niet als dusdanig zwaar kunnen worden beschouwd, dit ondermeer rekening houdend met de weerhouden strafmaat.

Verzoeker is van mening dat de bestraffing een dubbele functie inhoudt, met name een bestraffende functie en een resocialiserende functie. In casu is het zelfs zo is dat een effectieve gevangenisstraf zelfs niet worden uitgevoerd ingevolge de richtlijnen van het terzake bevoegde ministerie, en men dan ook dient vast te stellen dat de bestreden beslissing volkomen haaks staat op de desbetreffende maatregelen. Verzoeker besluit dat men niet ernstig kan aanhouden dat een straf, dewelke in de praktijk zelfs niet wordt uitgevoerd, van dergelijke aard is dat zij toelaat te besluiten tot de aanwezigheid van een gevaar voor de openbare orde en/of veiligheid, dat indien een dergelijke strafmaat een gevaar voor de openbare orde zou inhouden, deze ontegensprekelijk zou worden uitgevoerd, hetgeen niet het geval is.

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981 blijkt dat de vestiging aan een E.G.-vreemdeling en een gelijkgestelde kan geweigerd worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid op voorwaarde dat de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling, met de nuancering dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf niet volstaat.

In de bestreden beslissing wordt evenwel verwezen naar het gedrag van verzoeker via de opsomming van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en waarvoor hij ook effectief werd veroordeeld.

In casu nam de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel omdat naar zijn oordeel verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde.

De Staatssecretaris, bevoegd voor de openbare orde, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om na te gaan of het gevaar voor de openbare orde verantwoordt dat verzoeker het land wordt uitgezet. In dit opzicht kan de minister zich baseren op het misdraadverwekkend verleden van de aanvrager en op het actueel gevaar dat hij inhoudt voor de openbare orde (cfr. R.v.St., nr. 121.813, 22 juli 2003). De gemachtigde van Staatssecretaris motiveert zijn beslissing door te verwijzen naar de één veroordeling van de Correctionele rechtbank te Antwerpen."

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verzoeker beroept zich blijkens de opgave van de vermeende geschonden rechtsregels in diens eerste middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, doch verwijst in de uiteenzetting van zijn middel naar de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft daarbij overigens zelf aan dat een schending van de formele motiveringsplicht geenszins wordt aangetoond.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat verwerende partij betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing deels weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

Verzoekers kritiek komt er in hoofdzaak op neer dat hij van oordeel is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich steunt op één strafrechtelijke veroordeling, die bovendien niet van aard zou zijn de bestreden beslissing te kunnen verantwoorden. Daarenboven meent verzoeker dat gezien er geen effectieve gevangenisstraf wordt uitgevoerd, de gemachtigde niet zou kunnen besluiten dat betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker de door hem gepleegde feiten geenszins betwist.

Terwijl uit de stukken van het administratief dossier onbetwistbaar blijkt dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoeker, gelet op de vaststelling dat hij zich aan bovengenoemde feiten heeft schuldig gemaakt, een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Verzoeker is ook allerm minst ernstig waar hij voorhoudt dat er geen gevangenisstraf daadwerkelijk ten uitvoer zou zijn gelegd. Verwerende partij benadrukt in dit verband, en dit blijkt ook uit het administratief dossier, dat verzoeker herhaaldelijk door de onderzoeksrechter onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, dat hij reeds verschillende malen veroordeeld werd, en dat hij laatst op 25.07.2012 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf, waarna hij tot 27.08.2012 in de gevangenis was opgesloten. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of veiligheid. Bovendien laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen aangaande de strafuitvoering geen afbreuk doen aan de regelmatigheid van de in casu bestreden beslissing. Het strafrecht en de strafuitvoering hebben immers een geheel verschillende finaliteit dan het administratief recht. Praktische overwegingen in het kader van de strafuitvoering kunnen dan ook de toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staan.

In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker tevens naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981. Verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet dienstig naar voornoemde bepalingen kan verwijzen. Immers, de in casu bestreden beslissing betreft geen beslissing tot weigering van verblijf aan een Unieburger of zijn familielid, die een dergelijke aanvraag zou hebben ingediend, waarover artikel 43 van de Vreemdelingenwet handelt. Verzoekers kritiek dienaangaande kan dan ook geen betrekking hebben op de bestreden beslissing. Daarnaast kan niet dienstig worden verwezen naar artikel 45, §7 van het K.B. van 8 oktober 1981 gezien deze bepaling inmiddels bij K.B. van 21 september 2011 werd opgeheven.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat, gelet op de veroordeling waarnaar wordt verwezen, en gelet op verzoekers misdadig verleden zoals dit blijkt uit het administratief dossier, verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid, hetgeen de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

3.1.3.1. Allereerst dient te worden gesteld dat verzoeker erkent dat de bestreden beslissing op duidelijke en afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen, zodat niet kan worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht moet worden geïndiceerd dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu concludeerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij zich schuldig maakte aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en hem daarom een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. De feiten waarop de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich baseerde om de bestreden beslissing te nemen staan niet ter discussie. Verzoeker wijst er evenwel op dat het slechts één strafrechtelijke veroordeling betreft en dat de gepleegde feiten niet als zwaarwichtig kunnen worden beschouwd, nu hij slecht tot een gevangenisstraf van één jaar werd veroordeeld. Door te pogen de feiten die hij pleegde te minimaliseren toont hij echter niet aan dat de stellingname van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kennelijk onredelijk is. Hij toont dit ook niet aan door toe te lichten dat hij zijn gevangenisstraf niet effectief zal dienen te ondergaan. Uit het feit dat een gevangenisstraf niet de facto dient te worden uitgezeten kan trouwens geenszins worden afgeleid dat de persoon aan wie deze gevangenisstraf werd opgelegd geen gevaar zou uitmaken voor de openbare orde. Het gegeven dat bepaalde gevangenisstraffen niet worden uitgevoerd zegt slechts iets over het tekort aan plaatsen in de gevangenissen. De Raad merkt daarnaast op dat verweerder niet heeft verwezen naar één veroordeling, doch naar het gedrag van verzoeker. Verzoeker laat voorts ontorecht uitschijnen dat hij slechts één keer werd veroordeeld. Het door verweerder neergelegde dossier leert de Raad namelijk dat verzoeker meermaals werd veroordeeld wegens diefstal. Aangezien verzoeker een multi-recidivist is vermocht verweerder een zeker gewicht toe te kennen aan diens laakbare gedrag.

Zoals verweerder terecht aangeeft kan verzoeker ook niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt verduidelijkt dat een louter strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om de binnenkomst of het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te weigeren aan een burger van de Unie of zijn familieleden. Verzoeker is immers geen burger van de Unie en maakt niet aannemelijk dat hij een in artikel 40bis, § 2 of 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde burger van de Unie begeleidt of vervoegt. Hij werd immers op 19 december 2008 ambtshalve afgeschreven en heeft sedertdien niet aangetoond dat hij enig verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie zou kunnen laten gelden. Daarenboven wordt, zoals reeds gesteld, in de bestreden beslissing niet verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling, maar naar het gedrag van verzoeker waarbij wordt toegelicht aan welke strafrechtelijke inbreuken hij zich schuldig maakte.

Artikel 45, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) kan evenmin dienstig worden ingeroepen, daar deze bepaling werd opgeheven door artikel 12 van het koninklijk besluit van 21 september 2011 tot wijziging van de koninklijke besluiten van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

De argumentatie van verzoeker geeft blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan deze van verweerder, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder bij de beoordeling van de vraag of verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en of de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aangewezen is tot een conclusie is gekomen op grond van een foutieve vaststelling van de feiten of dat hij bij de beoordeling de grenzen van de redelijkheid te buiten zou zijn gegaan (cf. RvS 25 mei 2010, nr. 204.226).

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Artikel 8 EVRM legt een evenwicht op van de elementen ingeroepen door betrokkene betreffende zijn privé- en gezinsleven en de bescherming van het algemeen belang.

Verzoeker verblijft ondertussen meer dan 25 jaar in België. Zijn ouders verblijven hier, zijn broer, zijn ooms een tantes.

Verzoeker tracht zich positief te integreren in de maatschappij, en is op de moment van neerlegging van huidig verzoekschrift zich gaan aanmelden bij een opvangplaats voor drugsverlaafden en voor vreemdelingen zonder documenten. Verzoeker verbindt zich er tevens toe een medisch attest neer te leggen waaruit blijkt dat zijn drugsprobleem wordt aangepakt.

Tevens wenst verzoeker op te merken dat hij het contact met zijn ouders tot voor kort niet goed verliep (wegens het verkeerde pad dat hij in het verleden had gekozen), doch dat hij momenteel terug de draad heeft opgepikt en contact heeft gezocht met zijn ouders.

De familie van verzoeker bevindt zich in België, verzoeker heeft geen enkel contact meer met iemand in Marokko.

Indien verzoeker wordt teruggewezen naar Marokko, maakt dit dan ook [een] schending uit van artikel 8 EVRM, nu dit hem zal schaden.”

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Vooreerst laat verwerende partij gelden dat verzoeker geenszins bewijst, noch aannemelijk maakt dat hij reeds meer dan 25 jaar in België verblijft. Verzoekers ongestaafde en blote bewering ter zake kan dan ook geenszins volstaan.

Daarnaast toont verzoeker ook niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Immers, waar verzoeker uiterst vaag en ongestaafd verwijst naar de band en het contact met zijn ouders, merkt de verwerende partij het volgende op:

“Er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

En voorts wat de band met zijn broer betreft:

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt

aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen.”
(R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

Verwerende partij merkt verder nog op dat in de gegeven omstandigheden de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn familie wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij nog gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens vermeldt art. 8, 2 van het EVRM uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Verzoeker betwist kennelijk niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten voorzien is bij wet en dat de inmenging van de overheid kan worden ingepast in één van de in artikel 8, tweede lid, EVRM opgesomde oogmerken, m.n. de bescherming van de openbare orde.

Terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Tot slot ziet verwerende partij niet in op welke wijze verzoekers welwillendheid om zich te integreren en zijn drugsprobleem aan te pakken dienstig kan zijn in het kader van de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De federale Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het art. 8 EVRM inclus.”

3.2.3. Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoeker verwijst naar het feit dat zijn ouders, zijn broer, zijn ooms en zijn tantes in België verblijven, maar brengt geen gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij met een van deze personen een hechte relatie heeft. Hij stelt zelfs uitdrukkelijk dat de relatie met zijn ouders tot voor kort niet goed verliep en hij zich nu in een fase bevindt waarin hij weer "contact" heeft. Het is voorts niet betwist dat verzoeker tweeënveertig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn verwanten in België dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker lijkt ook een schending van zijn privéleven te willen aanvoeren en stelt in dit verband reeds meer dan vijfentwintig jaar in België te verblijven en geen contact meer te hebben met personen in Marokko. De loutere stelling dat hij lang in België verbleven heeft laat evenwel niet toe te concluderen dat hij actueel nog enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven in België heeft. Verzoeker werd immers vier jaar geleden ambtshalve afgeschreven wat, gelet op 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 impliceert dat hij – behoudens bewijs van het tegendeel – wordt verondersteld het land te hebben verlaten. Er blijkt niet dat verzoeker ooit een poging ondernam om aan te tonen dat hij ten onrechte werd afgeschreven en ook in het raam van het ingestelde beroep brengt verzoeker geen dergelijke stukken aan. De Raad dient dus uit te gaan van het gegeven dat verzoeker de jongste jaren niet in België verbleef.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een privéleven heeft in België, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een privéleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om zijn leven verder te zetten zijn land van herkomst of elders. Hierbij moet worden geduid dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker Frans en Arabisch spreekt en dat hij na zijn jeugd in België te hebben doorgebracht, nadien ook nog in Marokko verbleef. Het feit dat verzoeker ongestaafd betoogt dat hij zich heeft aangemeld bij een opvangtehuis voor drugverslaafden en vreemdelingen zonder wettig verblijf doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker geeft trouwens toe dat hij reeds meermaals poogde om zijn drugsverslaving aan te pakken en dat dit zonder resultaat bleef. Zijn bewering dat hij in Marokko met niemand contact heeft is evenmin dienend, nu hij ook niet aantoonde dat hij in België contacten heeft die in aanmerking dienen te worden genomen en hij in zijn feitenrelaas toelicht dat hij hier in contact is gekomen met "de verkeerde personen" waardoor hij op het slechte pad geraakte. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Ten overvloede moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing ook geen belemmering vormt voor verzoeker om in de toekomst, overeenkomstig de bepalingen van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in te dienen om een verblijfstitel te verwerven. Het komt aan verzoeker toe hiertoe de vereiste stappen te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK